

צילום: אפי שריר

מה בגיליון:

- ◀ מרוץ המשוכות של חמודי לרישיון נהיגה
- ◀ רואים 6/6 - צוותי האופטיקה פשוטו על תל אביב
- ◀ נא להכיר: שרה מאורוגוואי
- ◀ המשפט שהורים צריכים לומר לילדיהם

לניצן ושמעון עשור

מזל טוב

לרגל הולדת הבת

ברכות לשוב ואורי גוטליב

לשרה וישקא

ולכל המשפחה המורחבת

למעין ונדב גולדשטיין

מזל טוב

להולדת הבן (בתאילנד)

ברכות לקארן, לגרשון

ולכל המשפחה המורחבת

מזל טוב

לשמחה ואמנון הרדוף

לרגל הולדת הנכדה אור

בת לטלי ואלי הרדוף

ברכות לכל בני המשפחה

שולחן עורך

לרגל קבלת רישיון הנהיגה אותו הוא מנסה להשיג כבר כמעט חמש שנים. והנה יצא שהנושא הפך לכל כך אקטואלי ומוחשי.

חמודי מספר בכנות מדהימה ובלהט האופייני לו, על התלאות אותן עבר בדרך לרישיון. אני מאחלת לו ולאביב שכאשר החוק יעבור יוכל לממש עוד כמה זכויות אזרחיות בסיסיות.

מראיינת אחרת בעלון היא **שרה זמוקס, אמא של דבורה מוצ'ניק**, שעלתה לארץ מאורוגואי, בגיל בו לא פשוט להתחיל הכל מחדש. את שרה ראיין **גילי רז**.

אני מניחה שלא רבים מכם יודעים **שאריאלה פריטיג** משלימה לימודים לתואר שני בעבודה סוציאלית וגם **מנהלת מחלקת חינוך במרכז סיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית בת"א**.

לאריאלה יש מסר חשוב המופנה להורים לבני נוער (בעיקר בקיץ אך לא רק...) ופורסם גם ב Ynet וחשבתי שראוי לפרסמו גם כאן, אצלנו, ולאחל בהזדמנות זו הרבה הצלחה לאריאלה בתפקידה החדש.

שבוע הספר צוין יפה על לוח המודעות שלנו ושמחתי לראות שיש ביניהם גם קוראים.אות צעירים (אפילו צעירים מאד).

בכל עלון נפרסם את המלצותיהם של אלה שכבר כתבו **ואני פונה לכולכם, ציבור הקוראות והקוראים, להמשיך ולשלוח המלצות**.

פינה חדשה בעלון: טיפ טיפה לעציצים ולגינה, ובה משתפת **רותי יפת** מניסיונה העשיר ורב השנים בעצות והדרכה לטיפול בצמחים. רותי תשמח לקבל שאלות ותנסה להשיב עליהן גם בזמן אמת וגם מעל דפי העלון.

ואי אפשר לסיים בלי :

ברכות לשחקני.יות הכדורמים שלנו שהביאו גם אליפות וגם גביע! כל הכבוד!!!

סופ"ש נעים ובריאות לכולנו,

שלכם, העורכת, יהודית מסד

נתחיל **בשבועות** שנחגג השנה, כמו פעם, לפני הקורונה, ברוב עם וצהלה. מה נשתנה בהרכב המשק החקלאי שלנו במשך 70 שנה? המון!!!

אז הבאתי לכם להלן קטעים מתוך נאום חג שבועות במאי 1950 שנשא אז החבר לוצי גליק, ותעשו אתם את ההשוואה.

מה נכלל אז במשק החקלאי ומה נותר ממנו היום?

כותב לוצי :

"עדר בקר בן 150 ראש ותנובת רבע מיליון ליטר בשנה, 350 דונם בריכות דיג וכ 70 טונות דגים לשנה, והזרוע עוד נטויה. 1000 טון מספוא ירוק, 80 טון עגבניות, 150 טונות חציר ומעל 120 טונות תבואות חורף.

עץ התפוח נשא ענף ועשה פרי, לגפן מטות עוז ופרי לרוב, עדר הצאן גולש במדרון ההר, מרעה שמן לבקר, הדבורים רוחשות מפרח לפרח, זהב הקמה מבהיק בשמש המערב, החצר עושה ירק וצל, קרקור העופות נשמע, הלמות פטישים מפלחת את האוויר ומשק הילדים מביא את ראשוני ביכוריו."

ועוד כותב לוצי בתום חמש שנים לאחר העלייה לקרקע: "התחלנו בפינה עזובה ונידחת, אשר הרי הגעש שפכו את זעמם עליה. אנו בנינו ובונים משק שעליו גאווה. הגבעה שלנו הפכה לתל חי.

נקרעה דממת המוות ותיסכר מארת הקדחת. שחור הבזלת נסוג מפני מדרך רגלינו."

תודה לאפי שריר ולגדעון ורדי על התמונות מהחג.

אחד מענפי המשק המכניסים ביותר הוא ענף פיתוח וייצור עדשות, או בקיצור : **אופטיקה שמיר**.

אחת לשנה, בתאריך ה 6/6, יוצא צוות האופטיקה מהמפעל אל השטח במבצע של בדיקות ראייה והעלאת המודעות בקרב תושבי הערים הגדולות. הפעם עלתה תל אביב על הכוונת ואפילו ראש העיר, **רון חולדאי**, כיבד אותם בנוכחותו.

חוק האזרחות הוא תפוח האדמה הלוחט שמתגלגל בימים אלה בכנסת מקואליציה לאופוזיציה ולהיפך... לא יודעת מה יוחלט ואם יוחלט משהו עד שהעלון ייצא לאור, אבל יודעת שיש לפחות שני חברים מהקהילה שלנו שעוקבים במתח רב אחר ההתפתחויות ומחזיקים אצבעות...

במקרה לחלוטין ובלי קשר לאמור לעיל, ביקשתני מאורית, גיסתי, לראיין את **חמודי עבד – אלראזק**

לא קלה הייתה דרכו

אבל ההגה (סוף סוף)

בידיים שלו

אורית מסד מראיינת

את חמודי עבד אלראזק

שיחה גלוויית לב עם חמודי על הקשיים בחייו של פלשתיני החי בישראל ועל הדרך להתגבר עליהם ולהישאר אופטימי.

אני גר בשמיר בשלוש וחצי השנים האחרונות ובישראל כבר קרוב ל 25 שנים. לפני כן התגוררתי בעיקר בתל אביב.

חמודי מספר כי חייו בישראל לא עברו לו בקלות. בשל היותו שוהה בלתי חוקי הוא "בילה" זמן גם בכלא הישראלי. "הייתי מתגנב לישראל דרך פרצות בגדר הביטחון כדי לחפש עבודה וכדי "לחיות" קצת..." הוא מספר. "בזמן שהייתי בכלא כמעט נרצחתי..."

ישראל מדינה מאד קשה לפלשתיני כמוני. לכל דבר צריך אישור וכל מסמך/אישור/תעודה עולים המון! כסף. הגשתי שלוש עתירות לבג"צ, על מנת שיאשרו לי שהייה (כתושב קבע) בישראל. כל אחת מהן עלתה לי קרוב ל 20,000 שקל. כל זה קרה במשך כארבע שנים, אחרי שהכרתי את אביב. כמו רבים שנמצאים כמוני בסטטוס איחוד משפחות, התהליך לקבלת תושבות ישראלית תקוע עבורנו מאז שנת 2000, תחת תקנה הנקראת צו השעה. ממש בימים אלה (מאז התחלפה הממשלה) הנושא שב ועלה לחקיקה ואנחנו מקווים שיסתיים לטובה.

ישראל מדינה מאד קשה לפלשתיני כמוני. ובזמן שהייתי בכלא כמעט נרצחתי...

ההורים שלי גרים בשטחים, ליד ג'נין. אני לא נפגש איתם כי זה ממש סכנת חיים עבורי להגיע לשם.

עברנו, אביב ואני, לגור בשמיר כדי להיות לצידם של הוריו, בשל מצבה הבריאותי של סימה, שהחמיר. אבל גם ככל שהזמן עובר אני חושב שזו הייתה החלטה מאד נכונה. אני אוהב את האנשים, את המקום הכיפי, את השלווה והשקט.

הגשתי 3 עתירות לבג"צ, על מנת שיאשרו לי שהייה (כתושב קבע) בישראל. כל אחת מהן עלתה קרוב ל 20,000 שקל ואני עדיין בתהליכים מול משרד הפנים בעניין.

אורית: היכן המשפחה הביולוגית שלך נמצאת? האם אתה בקשר איתם?

ההורים שלי גרים בשטחים, ליד ג'נין. אני לא נפגש איתם כי זה ממש סכנת חיים עבורי להגיע לשם. בפעם האחרונה נפגשתי איתם בחתונה של אחותי בדובאי. היה לי קשה מאד להגיע לדובאי דרך ירדן וגשר אלנבי. עשו לי הרבה בעיות. לכן אני גם מאד שמח על הסכמי השלום שנחתמו לאחרונה בין ישראל לדובאי. זה חלום שהתגשם ופתח עבורי אפשרות להיפגש עם חלק מהמשפחה (בעיקר אחים ואחיות) שחיים מחוץ לישראל.

את שמיר אני מכיר כבר הרבה שנים, מאז שהיינו באים לבקר את ההורים של אביב, סימה ויובל, בחגים וסופי שבוע. כשהמצב הבריאותי של סימה החמיר, היה לי ברור, כמו לאביב, שנעבור לשמיר להיות לצדם. כך הגענו לכאן. תמיד התלהבתי לבוא לכאן ואני אוהב את האווירה והאוכלוסייה המיוחדת כאן.

כשעברנו לגור כאן בשמיר הייתה כמובן התרגשות ראשונית. אבל ככל שהזמן עובר אני חושב שזו הייתה החלטה מאד נכונה. אני אוהב את האנשים, את המקום הכיפי, את השלווה והשקט. הרבה דברים טובים אני מוצא פה. אני מאד מאושר עם אביב ושנינו מאד אוהבים לגור פה.

אורית: אתם גרים בדירה עם גינה יפהפייה והרבה חתולים...

בהתחלה היה לנו בית קטן אבל את הבית הנוכחי אני מאד מאד אוהב. שנינו, אביב ואני, מטפחים את הגינה סביב הבית. אני אוהב לקום בבוקר, לצאת לגינה עם כוס קפה ולהכין את הנרגילה, ותוך כדי לבדוק את הצמחים. צמחים אוהבים שמטפלים בהם. צריך לאתר נזילות, מה השתבש, איזה צמח צריך טיפול מסוים וכו'. גם אביב, מהכיוון שלו, מסתכל ובדוק ואנחנו מעבירים את המידע בינינו. טיפול וטיפול הגינה הוא גם כמו תרפיה, מסכים חמודי לדברי אורית.

אורית: יש בשורות טובות על כך שלאחרונה, סוף סוף ולאחר מאמצים רבים קיבלת רישיון נהיגה. ספר קצת על מסלול המכשולים שעברת בדרך לרישיון.

"אני עדיין מתהלך כמו בתוך חלום שהתגשם. לא מאמין שזה קרה..."

התחלנו בתהליך עוד כשגרנו בתל אביב כי זה מאד חסר לי. אני אדם מבוגר ואני זקוק לזה. איפה לא ניסינו? בתקופת תל אביב ניסינו לפנות למשרדי הרישוי בחולון, ברמלה, ברמת גן. כולם השיבו את פנינו ריקם. אמרו שזה עניין מסובך מפני שאני לא תושב ישראל, לא תושב חוץ, אין לי דרכון וכד'... אף אחד לא נתן תשובות וכולם התחמקו בטענה שיתקלו לראשונה במקרה מיוחד שכזה. בקיצור – נתקלנו בקירות אטומים מכל עבר. משעברנו לשמיר חוסר היכולת לנהוג והתלות שזה יוצר הכבידו עוד יותר.

אבל אני מזל גדי ואני לא מוותר...

עוד לפני שפרצה הקורונה פנינו בעניין רישיון הנהיגה לעו"ד (כמובן שזה היה כרוך בתשלום לא קטן). זה לקח כחצי שנה, הבקשה עברה גם דרך צה"ל ואז קיבלנו תשובה שהאפשרות היחידה לאשר לי לימודי נהיגה ורישיון בישראל היא רק אם יש לי קרוב משפחה מדרגה ראשונה, אזרח ישראלי, במצב נכות. אתם יכולים לתאר לעצמכם עד כמה מעליב היה לקבל תשובה כזו... מאד נפגענו, נעלבנו... לא הבנו למה זה צריך להיות כך.

אבל בתוך תוכי לא ויתרתי. עדיין התעקשתי להמשיך ולנסות. הראש שלי קדח ממחשבות איך ומה עוד ניתן לעשות. אח"כ הגיעה הקורונה... והכל שוב נעצר והתעכב.

אבל נחזור לרגע ארבע שנים אחורנית. חמודי ואביב עדיין חיים בתל אביב ויצאו להפגנה של להט"בים ליד מגדלי עזריאלי. בהפגנה הזו נכח גם ח"כ (בשעתו) איתן כבל ממפלגת העבודה.

מספר חמודי: "החלפתי אתו כמה מילים ושמחתי לראות שהוא תומך בקהילה ובזכויותיה. אח"כ חיפשתי ומצאתי אותו גם דרך פייסבוק, ומאז קיימתי אותו קשר מזדמן מס' פעמים בשנה, בירכתי אותו בחגים וכו'. הוא תמיד היה עונה. הוא באמת אדם מקסים.

לפני פחות משנה, בשעת לילה מאוחרת למדי, שלחתי לו בפייסבוק הודעה בה סיפרתי על הקשיים שלי להגיע לרישיון נהיגה. למחרת בבוקר קיבלתי ממנו תשובה בה ביקש ממני לשלוח לו לנייד את כל הפרטים שלי. "אני מקווה שאני יכול לעזור לך בזה" כך אמר.

ברגע שהוא ענה לי – הייתי כבר בעננים... שלחתי לו כמובן את כל הפרטים וכל המסמכים הדרושים, וארבעה ימים לאחר מכן, התקשר אלי בכיר ממשרד הרישוי באופן אישי. הוא ומזכירתו אנשים באמת מקסימים וביקשו שאשלח גם להם את הפרטים. נדלג על כמה משוכות ביורוקרטיות בדרך, שגם אותן סייע לי לעבור ח"כ איתן כבל, ובסוף התהליך כשהתקשרתי אליו שוב הייתה בפיו הבשורה: 'זה כבר אושר, אושר, אושר!' והלב שלי רצה באותו רגע לפרוץ החוצה מרוב אושר...

התחלתי בהליך לקבלת רישיון נהיגה עוד בתל אביב. איפה לא ניסינו? נתקלנו בקירות אטומים מכל עבר.

פנינו בעניין לעו"ד (עוד כסף...) והתשובה הייתה שניתן לאשר לי לימודי נהיגה ורישיון בישראל רק אם יש לי קרוב משפחה, אזרח ישראלי, במצב נכות... כמה מעליב ופוגע...

לפני כשנה, פניתי דרך פייסבוק לח"כ איתן כבל ושיתפתי אותו בקשיים בהשגת הרישיון. הוא ענה מיד: "אני מקווה שאוכל לעזור לך בזה". שלחתי לו את כל הפרטים וכל המסמכים הדרושים, וארבעה ימים לאחר מכן התקשר אלי בכיר ממשרד הרישוי.

אחרי שעברנו עוד כמה משוכות ביורוקרטיות (עליהן התגברנו בסיועו של איתן כבל) קיבלתי מס' זהות ואתו יכולתי סוף סוף להתחיל ללמוד נהיגה.

אביב ואני נסענו לתל אביב להודות אישית לאיתן כבל, איש עם לב ענק.

קיבלתי מס' זהות איתו יכולתי סוף סוף לגשת ללמוד נהיגה (וישמש גם לצרכים אחרים, אם אזדקק). שוב כמה קשיים טכנולוגיים ואחרים בהם נעזרתי באיתן כבל ואז...סוף סוף קיבלתי אור ירוק לגשת למבחן התיאוריה. את ריקוד הניצחון והשמחה שלי כשקיבלתי הודעה שעברתי (בפעם ראשונה) – צילמתי ושלחתי כמובן לאיתן כבל. אח"כ (בתוך מגבלות וסגרים עקב הקורונה שפרצה לחיינו) התחלתי ללמוד אצל מורה לנהיגה בק"ש למבחן המעשי (הטסט), שגם אותו עברתי במבחן הראשון. לפני שלושה שבועות נסענו, אביב ואני, במיוחד לתל אביב על מנת להודות לאיתן כבל באופן אישי. הוא מאד שמח על הפגישה והיה שותף לשמחתנו ואני חייב לציין שהוא אדם עם לב ענק! ובאמת זכינו.

בשל גילי אני 'נהג חדש' לשנה אבל לא חייב מלווה. אני מרגיש מאד בטוח ונוהג בזהירות ובאחריות. נהגתי גם לתל אביב, לחיפה (נסיעות ארוכות) ואני מקפיד לשמור על ערנות. אני בן אדם אחראי מטבעי."

אורית: מה עם נסיעות לחו"ל?

נסיעות לחו"ל זו פרוצדורה שלמה וכל פעם הניחו אבנים בדרכי. אמרו לי לצאת לחו"ל מירדן ושאביב יצא מישראל... סליחה! אני לא גר בירדן ולא ביהודה ושומרון. אני גר בישראל ורוצה לצאת לחו"ל ולחזור דרך ישראל. אני גם חושב שלטוס מישראל ולחזור אליה דרך נתב"ג הרבה יותר בטוח. כדי לצאת לחו"ל נזקקתי לעורכת דין שהגישה בקשה מיוחדת לצד ויזה, כרטיסי טיסה ודרכון, שצריכים היו לאשר לי חודש לפני הטיסה. כל טיסה לחו"ל מצריכה התארגנות של כ 3 חודשים מראש לפחות. וכל מה שאני באמת מבקש הוא שיתייחסו אלי כאל אדם, לא מסוכן ולא מסכן אף אחד.

אורית: איך היחס אליך בשדה התעופה עצמו?

בסה"כ בסדר. אם אני פה, וחי עם בן-זוג ישראלי וכבר עברתי בדיקת שב"כ אז כנראה שאני בסדר...שואלים הרבה ומתחקרים אבל זה לא מפריע לי. אני מוכן לענות על הכל ובלבד שלא ישפילו אותי לא במילים ולא במעשים.

עברתי הרבה מאד משוכות בחיים שלי ואף פעם לא ויתרתי, לא הרמתי ידיים. תמיד חיפשתי את הדרך להמשיך ולהתעקש על מה שמגיע לי, על מה שסימנתי לי כמטרה.

"כשאדם יש לו לב נקי וטהור – אלוהים עוזר לו להגיע למטרות שלו."

אורית: מה המטרה הבאה שאתה מציב לעצמך?

"משרד הפנים ותעודת תושבות קבע. אביב ואני גם מתכננים לטוס, אחרי שיוסרו עוד כמה מגבלות של הקורונה, לאיסטנבול, להיפגש שם עם חברים. לפני הקורונה נפגשנו שם עם חברים מכווית, מסוריה ומלבנון. יש אולי מלחמה בין ישראל לסוריה ולבנון אבל בינינו, כבני אדם, אין מלחמות. אהבו את אביב, חברים שלי, משפחה שלי. אני חושב שגם הצלחתי לשנות את התפישה שלהם לגבי ישראלים כשהפגשתי אותם עם אביב ואני מרגיש שזו שליחות. יש הרבה אנשים טובים בעולם וחבל באמת שהקיצוניים משני הצדדים משתלטים על השיח ומכתיבים צעדים קיצוניים.

אורית: אני קולטת שני מסרים עיקריים מהשיחה הזו שלנו:

- אין דבר העומד בפני הרצון ועם נחישות אפשר להגיע ולהשיג מטרות
 - מסר של שלום בין אנשים ובין עמים. אפשר לחיות בשלום עם כולם. רוב האנשים רוצים בכך ויכולים לחיות אחד עם השני בשלום.
- חמודי: אני אדם אופטימי. אני לא כועס, אני לא שונא, אני לא שומר טינה בבטן... כאשר קורים דברים שמכעיסים או מעליבים - אני לא נותן לתחושות הללו להשתלט לי על החיים, לא לא לא. אני מתרחק מדברים שגורמים לי להרגיש רע. לכן אני גם נראה צעיר מכפי גילי. אדם צריך לקום בבוקר שמח ומאושר, להסתכל על הטוב בחייו וליהנות מכל מה שיש.

בנתב"ג מתחקרים אותי הרבה. אני מוכן לענות על הכל ובלבד שלא ישפילו אותי. כל מה שאני באמת מבקש הוא שיתייחסו אלי כאל אדם, לא מסוכן ולא מסכן אף אחד.

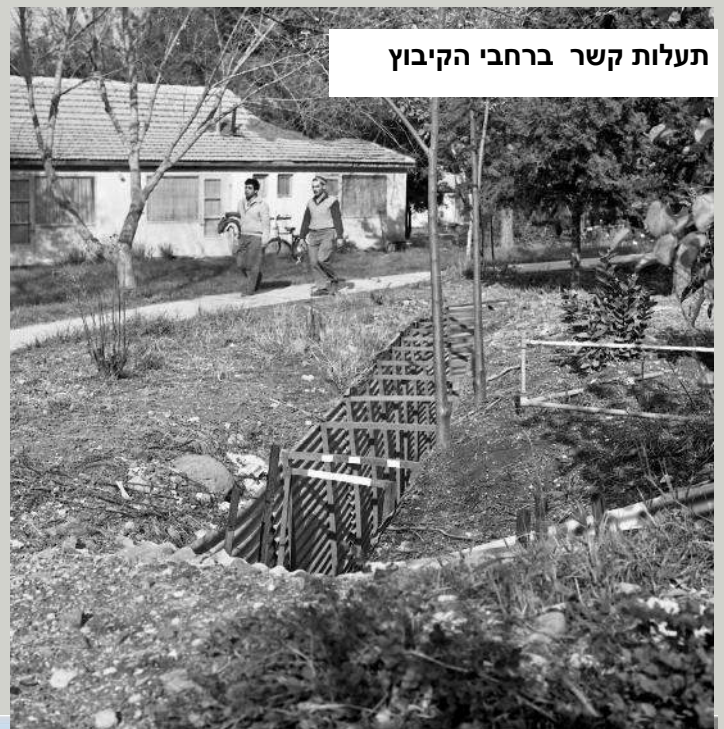
אני אדם אופטימי. אני לא כועס, אני לא שונא, אני לא נותן לתחושות הללו להשתלט לי על החיים.

אדם צריך לקום בבוקר שמח ומאושר, להסתכל על הטוב בחייו וליהנות מכל מה שיש.

A black and white photograph showing a soldier in a dark uniform and cap standing at night. He is positioned to the left of a barbed wire fence, looking towards the right. The fence runs diagonally across the foreground. Behind the fence, a signpost is visible with several signs. The top sign points left and reads 'USA' and 'SHAMIR' in both English and Hebrew. Below it, another sign points right and reads 'SHAMIR' and 'SHAMIR' in both languages. A third sign below that reads 'DANCE' and 'STOP'. The background is dark, with some foliage visible on the right.

מסע על ציר הזמן

מלחמת ששת הימים

קיבוץ שמיר - סיפור מקומי

מסע על ציר הזמן

1967

- מלחמת ששת הימים...
- תפיסת מעיין הירדני...

1968

- מכונת שטיפת כלים...

1966

- מתח בגבול הסורי (1)...
- נבנתה ספרייה חדשה...
- שכונת ה 44, שכונת...

1965

הועלו לאחרונה

- מורשת
- תרבות וחגים
- ספורט
- חינוך

5

נעים להכיר:

שרה זמוקס, אמא של דבורה מוצ'ניק

לאחר שהכרנו את כוכי בגליון הקודם, אנחנו ממשיכים בסדרת המפגשים עם האמהות של חברות/ים שנקלטו לאחרונה בקיבוץ. הפעם היה לי הכבוד להיפגש ולשוחח עם שרה, אמה של דבורה מוצ'ניק.

שלום שרה'לה, תודה רבה על האירוח.. מתי הגעת לקיבוץ?

הגעתי לקיבוץ לפני כשנה, בזמן הקורונה.

איך הייתה ההתאקלמות?

הייתי רוב הזמן לבד בבית וההתאקלמות הייתה לא פשוטה. המשפחה, החברים וחבריות הקיבוץ, היו צריכים לשמור מרחק בדיוק בתקופה שמבחינה חברתית הייתי צריכה לפגוש ולהכיר את כולם.

אני לגמרי מבין אותך. גם אנחנו הגענו לפני כשנה במהלך הקורונה, ועברנו תהליך חברתי דומה.

אכן, כעת הכל נראה אחרת: באים לבקר אותי וגם אני יוצאת ופוגשת את החברים/ות, עכשיו כיף לי פה מאוד.

שרה'לה, מאיפה המבטא הדרום אמריקאי? וגם שם המשפחה ("זמוקס") מאוד מיוחד.

עלינו לארץ מאורוגוואי, שם היינו בקשר עם אנשי הסוכנות היהודית. הייתי אז בת שלושים ואחת, דבורה הייתה בת שמונה ומירי בת ארבע. בבית דיברנו ספרדית והמבטא נשאר.

הילדים דוברים ספרדית?

כל הילדים מדברים ספרדית מושלמת, כך דיברנו

איתם בבית ובזכות זה הם לגמרי שולטים בשפה. אגב, גם וולטר ומשפחתו (במקור מארגנטינה) הם דוברי ספרדית מצוינת.

וולטר מידענו! עוד נגיע אליו בהמשך.. האם יש עוד אורוגוואיים וארגנטינאים בקיבוץ? את שומרת על קשר עם דרום אמריקאים נוספים?

אני נמצאת בקשר עם עולים נוספים מדרום אמריקה דרך התאחדות עולי דרום אמריקה בישראל, בה אני חברה גם כיום. אני חושבת שאני האורוגוואית היחידה בקיבוץ, אולי יש ואני טרם מכירה. אני עדיין נמצאת בתהליך הכרת אנשים חדשים מהקיבוץ כל הזמן.

היית רוצה לבקר שוב באורוגוואי?

הייתי מאוד שמחה לבקר שם, אבל הדרך ארוכה והטיסות ממושכות, מדובר במאמץ לא פשוט בגילי.

במה עסקת שם? ובמה עסקת כשהגעתם ארצה?

באורוגוואי למדתי טיפול והייתי מאפרת. לאחר הפנסיה חזרתי לתחום הקוסמטיקה ופתחתי באריאל קליניקה לקוסמטיקה (איפור, פדיקור וכד') ובין לבין עסקתי בדברים רבים נוספים.

כמו מה למשל?

הגענו ארצה לחיפה ומשם לת"א. גרנו בשכונת בבלי, בסמוך לפארק הירקון. מקום העבודה הראשון שלי בארץ היה בבנק הפועלים בת"א. אנריקה (בעלי ז"ל) ניהל מסעדה ברחוב דיזנגוף בשם "קפרי" (אגב, מדובר במסעדה מעולה ומיתולוגית, אני זוכר אותה מימי נעוריי בתל אביב, ג.ר.). בשלב מסוים עברתי לעבוד במסעדה והחלפתי את הניירות בפירות.

מדובר בשינוי כיוון קיצוני.

שרה'לה והנינה

נכון, אבל לא היחיד. בהמשך עשיתי עוד שינוי כיוון מקצועי:

המסעדה הייתה פתוחה מהבוקר עד השעות הקטנות של הלילה ומשום כך לאנריקה ז"ל היה מנהל מחליף. כשהילדים גדלו והמשפחה התרחבה אז גם הם השתלבו בעבודה. וולטר (שכבר הכיר את דבורה) נכנס כמנהל ואח"כ הצטרף גם בני יואל לניהול העסק. בשלב מסוים הרגשתי שהמסעדה בידיים טובות (ושיש לי יותר מדי מנהלים על הראש..) ואני יכולה לצאת ולהמשיך הלאה...

אז מה עשית?

במהלך טיול אקראי בדיזנגוף סנטר, נכנסתי לחנות בוטיק של כלי מטבח תוצרת חוץ (בזמנו קראו לה "מתנה" ואח"כ "טופ סטור") והתחלתי לשוחח עם מנהלת החנות. לאחר ששוחחנו היא שאלה אותי אם אני מעוניינת לעבוד בחנות. המקום ממש מצא חן בעיניי, אז חשבתי על זה קצת, השבתי בחיוב, והודעתי למשפחה שאני עוזבת את המסעדה. הם חשבו שזה יהיה עיסוק זמני לתקופה קצרה, אבל בסופו של דבר עבדתי בעסק הזה כעשרים שנה! מאוד נהניתי מהעשייה והעבודה האסתטית, החנות שגשגה והתפתחה ונפתחו סניפים בכל הארץ. בהמשך עברתי לגור באריאל (בעקבות בתי מירי שעבדה אז באוניברסיטה המקומית) ועבדתי באוניברסיטה בבדיקת מבחנים, אח"כ מירי קבלה הצעה ללמד / לעבוד באילת ואני עברתי בעקבותיה מאריאל לבאר שבע.

לא יאומן שרה'לה! עשית המון שינויים אישיים ומקצועיים. איזה ספונטאניות, אני צריך ללמוד ממך..

נכון מאוד, כדאי לגוון ואף פעם לא מאוחר לשנות כיוון. לא חשבתי שאעבוד במסעדה בדיזנגוף, לא חשבתי שאתאלמן בגיל צעיר, לא חשבתי שאעבור לגור בקיבוץ, אבל הדברים מתרחשים באופן טבעי ודבר הוביל לדבר, צריך לזרום עם החיים, לקבל ולראות תמיד את חצי הכוס המלאה.

נהדר, תודה. מה לגבי העיסוקים שלך כאן בקיבוץ?

אני מאוד פעילה, לומדת במרכז קלור בכפר בלום, לשם אני נוסעת עם חברתי הטובה כוכי (אמא של לילך צליק, אותה הכרנו בגיליון הקודם, ג.ר) לימודי NLP בקתדרה (כולל תרגול יוגה ומיינדפולנס).

בנוסף ללימודים יש לי בקתדרה הזדמנות להכיר אנשים נחמדים גם מקיבוצים אחרים. אני גם מטיילת באזור עם המשפחה ונוסעת לת"א וגם לאילת! כמו כן, אני נפגשת עם החברות הקרובות הוותיקות שלי שמחוץ לקיבוץ, הן מגיעות בעיקר מהמקומות בהם התגוררתי בעבר: ת"א, באר שבע ועוד...

בנוסף אני אוהבת לקרוא ספרים, לעסוק בבישול, וכמובן לבלות עם המשפחה ("הפרחים שלי.."). לאחר כמה שנות לימודים ברחובות, הנכדה שלי מורן חוזרת עם משפחתה (ממש בימים אלו) לגור בקיבוץ, והם מצטרפים לחברי המשפחה שכבר כאן. כך שיש לי הכל ולא חסר לי דבר, למעט אנריקה בעלי ז"ל שחסר לנו מאוד, הוא הלך מאתנו לפני עשרים ואחת שנים.

תודה לך שרה'לה על שיתפת אותנו במקצת חוויות חיך וחיי המשפחה. אז נשארנו בכל זאת עם נושא אחד לא פתור: מי מכין אמפנדס (מאכל דרום אמריקאי משובח, מאפה בצק עם בשר, ג.ר) יותר טעימים, את או וולטר?

האמפנדס שאני מכינה טעימים מאוד! אבל גם וולטר יודע להכין אמפנדס טעימים. אגב, אמא של וולטר (שהגיעה מארגנטינה) הייתה מבשלת מעולה, למדתי ממנה הרבה מאוד וגם האחיות שלו מבשלות מצוין.

טוב, אז אין ברירה: נצטרך

לארגן תחרות אמפנדס ולהכריע את העניין אחת ולתמיד. ולא לשכוח להזמין אותי בבקשה!

הכתבה התפרסמה גם ב [ynet](https://www.ynet.co.il) והנושא חשוב ואקטואלי לא רק בקיץ... (י.מ.)

"אין מצב לספר להורים שלי, הם יהרגו אותי". את המשפט הזה אנחנו שומעות ושומעים לעתים קרובות בקווי הסיוע שלנו לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית. לאחרונה פנתה אלינו נועה, נערה בת 15 ממרכז הארץ, לאחר שיצאה עם חברות למסיבת יום הולדת של נער מהשכבה. היו שם חברים מהשכבה (וגם כמה חברים של חברים), ואלכוהול, ובית ריק. בשלב מסוים נועה מצאה עצמה לבד, עם נער מכיתה אחרת. היא זוכרת ששתתה אבל לא זוכרת בדיוק כמה, והיא לא זוכרת עד הסוף מה קרה, אבל בשלב מסוים היא הרגישה שהוא ממש חוצה את הגבול ואיכשהו הצליחה להתחמק ולחזור לחברות שלה. היא התקשרה אלינו כמה שבועות אחר כך, בעיקר כדי לדעת אם מה שקרה לה נחשב תקיפה מינית, ותהתה אם זה קרה לה בגלל שלא שמרה על עצמה מספיק.

נערות ונערים נמצאים בשלב התפתחותי של התנסות: הם מותחים את הגבולות, יוצאים ונכנסים מהם, בוחנים את האופן שבו הם מרגישים ואת תגובות הסביבה. הם יוצאים למסיבות, שותים אלכוהול או צורכים סמים אחרים, מדברים עם זרים אונליין ופנים אל פנים. הם לוקחים סיכונים בלי להתעכב יותר מדי על ההשלכות, מחפשים ריגושים, התלהבות, אהבות ראשונות ומושפעים מאוד מקבוצת השווים וממה שהחברים אומרים ועושים. זה הגיל להתנסויות חדשות, לבניית העצמי ולהשלמת תהליך ההתבגרות, ודווקא בגלל זה, בני ובנות הנוער חשופים גם לסכנות.

כהורים, אנחנו מלמדים את הילדות והילדים שלנו מגיל מאוד צעיר להיזהר. אנחנו מלמדים אותם לא לרוץ לכביש, לא להיכנס למים עמוקים, לא לדבר עם זרים. עד שהם מגיעים לגיל ההתבגרות, רובם כבר מכירים היטב את הסכנות שבחוף, יודעים ממה חשוב להיזהר ואיפה הם עלולים להיפגע. אבל כהורים אלהבים ודואגים, זה לא יעצור אותנו מלהזכיר להם לפני כל יציאה - שלא יעשו שטויות, שלא ישותו, שיתרחקו מצרות, שלא ילכו עם זרים, שלא יחזרו מאוחר מדי, שישמרו על עצמם. בכל זאת, הם הדבר היקר לנו מכל, ואנחנו תמיד מופתעים לגלות כמה מהר הם גדלים.

בתוך הדאגה והרצון שלנו לגונן על הילדים ולהציל אותם מפני הסכנות שבחוף, יש משפט אחד שלפעמים אנחנו נוטים לשכוח, והוא אחד הדברים הכי חשובים שאנחנו יכולים לומר לילדים שלנו.

המשפט הוא: "לא משנה מה קורה, אפשר לספר לי. אני כאן בשבילך".

כשנסינו להבין מנועה אם יש מבוגרים שהיא יכולה לפנות אליהם ומדוע היא חוששת לספר להורים, היא סיפרה שהוריה הזהירו אותה שלא לשתות, ושהיא מפחדת שיכעסו עליה ושיאשימו אותה במה שקרה. תחושות האשמה והבושה האופייניות כל כך לתקיפה מינית מנעו מנועה לפנות להורים שלה, למרות הקשר הטוב שבו הם נמצאים. בעזרת התיווך שלנו נועה הצליחה לספר להוריה על מה שקרה וזכתה לקבל מהם תמיכה מוחלטת שאפשרה לה להתחיל בתהליך ההחלמה.

אחד החששות הכי גדולים שלנו, ההורים, הוא לגלות שמשו רע קרה לילדים שלנו. למרות שבראש אנחנו אולי מבינים שלא נוכל להגן עליהם לנצח מפני סכנות העולם, הנפש שלנו מייחלת שכך יהיה. העובדה שאנחנו מלמדים את ילדינו ממה להיזהר מסייעת להם להתרחק מסכנות, ובנוסף היא משרתת את החרדה שלנו מכך שמשו רע יקרה להם. וכשמשו רע קורה, תחושת האשמה שלנו מתעוררת, לצד אכזבה גדולה מכך שלמרות הכוונות הטובות שלנו, לא הצלחנו למנוע את הפגיעה. האכזבה הזו לובשת פנים רבות, ויכולה לצאת גם ככעס על הילדים שלא עשו מספיק כדי להגן על עצמם או לא נזהרו מספיק למרות כל הכלים שהצענו להם.

בדיוק בגלל זה, חשוב שלא נעצור באזהרות, ושנדאג להשאיר את הדלת פתוחה גם למצבים שבהם האזהרות לא הועילו. בנות ובני נוער ימשיכו להתנסות וימשיכו להסתכן, פשוט כי כך הם גדלים, מתפתחים והופכים לבוגרות ובוגרים עצמאיים. כהורים, התפקיד שלנו הוא לייצר עבורם מרחב בטוח להתנסות, שבו גם אם הם טועים, או חוצים את הגבולות שהצבנו, או מסתכנים (בטעות או בכוונה), עדיין יהיה להם על מי להישען ואל מי לפנות. אנחנו צריכים להזכיר להם בכל הזדמנות שאנחנו כתובת, שאפשר להתייעץ איתנו גם כשעניינים מתחילים להסתבך וכשסיטואציה מפסיקה להרגיש בטוחה, וגם אם העניינים כבר ממש הסתבכו והתרחשה פגיעה של ממש. (סוף בעמוד הבא)

המשפט שאתם צריכים להגיד לילדים לקראת הקיץ אריאלה פרטיג*

שלום חברים,

אנסה לענות על שאלות שחברים מפנים אלי על המדרכה, או בהזמנה לביתם, מה לעשות עם...

הקיץ בפתח. גם זה הזמן לרענן ולחדש את חזית הבית. ומי שאוהב, מלאכה רבה לפניו.

רצוי להסיר ענפים ופרחים יבשים. למשל מגרניום, גזניה, ורדים. זה יותר יפה, ומעודד צמיחה רעננה חדשה. גם הפרח או הענף היבש גוזל כוח צימות, שרצוי שיופנה לפרחים חדשים.

יש הרבה פרחי קיץ שניתן לשותלם כעת, כדי שהגינה או העציצים ישמחו את לבכם! למשל: פטוניה, ציניה, פורטולקה רב וחד שנתית, וינקה זקופה או זוחלת. אלה כולם פרחי שמש מלאה! כולם מתאימים לעציץ או לגינה.

טיפ טיפה לעציצים ולגינה רותי יפת

וינקה

חשוב לשים לב למצע השתילה. ישנן אדמות המחזיקות מים, ולכן יש להשקות פחות. יש מצעי שתילה אווריריים יותר,

ואותם יש להרטיב לעיתים קרובות יותר.

האדמה שאנו מקבלים בשקים מהנוי מתאימה לרוב רובם של הצמחים (תמיד אפשר להתייעץ במשתלה לפני הקניה, תוך הסבר למה אנו מיעדים את האדמה). אני אינני נוהגת לערבב אדמת שתילה עם אדמת שמיר.

פטוניה

חשוב לשים לב למיקום השתילה, אם הצמח הינו לשמש מלאה או לחצי צל.

גם את זה ניתן לשאול במשתלה מראש באם אינך יודע. לשמחתנו יש משתלות קרובות, אחת בעמיר, שניה בדפנה וניתן לקבל בשתיהן יעוץ מצוין. כמובן יש צמחים חסכוניים בצריכת המים,

ויש שתיינים. צמחים הנמצאים רוב היום בצל, יצרכו פחות השקיה מאלו שבשמש מלאה.

את כל האמור כאן למדתי מתוך הניסיון.

בהצלחה והרבה הנאה.

רותי.

(המשך מעמוד קודם)

בכל מצב, התפקיד שלנו הוא להיות שם עבורם, בלי תנאים ועם כמה שפחות שיפוטיות, וללמד אותם שמשבר הוא לא סוף העולם, ושיחד תוכלו למצוא דרך לפתור בעיות ולהתגבר על קשיים.

אז בפעם הבאה שיוצא לכם לנהל שיחה עם הילדים, אל תעצרו ב"ממה להיזהר". הדגישו שבכל מצב אתם כתובת, שגם אם קורים דברים רעים או אסורים, אתם תהיו שם ואפשר לפנות אליכם. יכול להיות שתתאכזבו, יכול להיות שתכעסו, יכול להיות שתדאגו מאוד. אבל בכל מקרה, הבהירו להם שלא תשאירו אותם לבד להתמודד עם מה שקרה. וברגע האמת, אם הילד או הילדה שלכם יפנו אליכם לעזרה, השתדלו להשהות את השיפוטיות. הקשיבו עד הסוף, חזקו אותם על האומץ לפנות אליכם והדגישו בפניהם שוב שהם לא לבד, שאתם תהיו שם ללוות ולתמוך בהם, שאתם אוהבים ודואגים תמיד, בלי תנאים, בכל זמן ובכל מצב.

* אריאלה, בתם של מיכל ומריו, היא מנהלת מחלקת חינוך במרכז סיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית ת"א.

קווי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית:

1202 – מענה על ידי נשים 1203 – מענה על ידי גברים קול מילה – סיוע בצ'אט.

דילמה - להתכופף? או לא? שאלה זו עולה מדי פעם כאשר אני מתהלך בשבילי הקיבוץ ורואה לכלוך על הרצפה. (דוגמאות בהמשך)

- האם הרמת כל לכלוך מהרצפה תיצור מקום נקי יותר?
- האם "הסכנה" בכאבי גב שווה את הכיפוף?
- האם מספר פחים רב וזמין יותר ימנע את הכללוך?
- האם הכללוך בחצר הקיבוץ הוא תוצאה של חינוך לא טוב או מציאות של מקום בו חיים אנשים?
- האם מקום נקי גורם לאנשים לשמור טוב יותר על ניקיונו?!

הגדרות

התכופף - הניע את גופו כלפי מטה, כאשר רגליו על הקרקע וחלקו העליון מקופל. גחן, גהר, רכן/מילוג - המילון העברי החופשי ברשת).

חוף נקי – מדד חוף נקי

מדד חוף נקי הוא כלי המשמש להערכה אחידה ואובייקטיבית של מידת ניקיון חופי הארץ הלא מוכרזים בים התיכון ובמפרץ אילת. המדד מספק מידע שקוף ועדכני על מצב הניקיון בחופים אלו ומסייע לפעילות האכיפה של המשרד להגנת הסביבה מול רשויות שאינן מבצעות את חובתן בשמירה על ניקיון חופיהן.

• מדד הבסיס

מדד הבסיס להערכת מצב הניקיון בחופים נערך בתחילת התכנית, ביוני 2005. בשנים הבאות נמדדו שיעורי הפחתת הפסולת ביחס לנקודת ההתחלה בכל קטע חוף נתון. המדד שנקבע להצלחת תכנית חוף נקי הוא שחוף הים יימצא 70% מהזמן במדד "נקי" או "נקי מאוד" ב-70% מהרשויות החופיות.

• תהליך הדיגום

מתוך סקרים שנערכו בשטח ועל סמך מידע מוקדם עלה כי המרכיב העיקרי של פסולת בחוף הוא פלסטיק, שהוא לפחות 80% מסך כל הפסולת. לפיכך, הוחלט כי הפלסטיק יכול לשמש כסמן טוב למידת הניקיון של החוף. בתהליך הדיגום נספרים כל פריטי הפלסטיק הפזורים ביחידת שטח חוף נתונה, החל מגודל פקק של בקבוק ומעלה. כיוון שהפסולת אינה מפוזרת בצורה אחידה לאורך החוף, נבחרות מספר נקודות דיגום אקראיות בכל חוף שנבדק. מדד חוף נקי מתבצע אחת לשבועיים בכל חודשי השנה. בקיץ 2015 הוחלט להוסיף ולספור במסגרת המדד גם את בדלי הסיגריות שנמצאו כפריט פסולת נפוץ ומזהם מאוד בחופי הארץ.

• אופן חישוב המדד

מספר חלקי הפלסטיק שנספרו כפול 20 (כיוון שהמדד מחושב ל-20 מ"ר) מחולק ברוחב החוף (מקו המים עד קצה החוף) כפול 10 (5 פסים שנמדדו - כל אחד ברוחב 2 מטר). נקבע דירוג קבוע לכל החופים שעל פיו הם מוגדרים במדד:

דירוג החופים

- נקי מאוד - אם בקטע הנמדד נמצאו פחות מ-2 פריטי פסולת
- נקי - אם בקטע הנמדד נמצאו בין 2 ל-5 פריטי פסולת
- בינוני - אם בקטע הנמדד נמצאו בין 5 ל-10 פריטי פסולת
- מלוכלך - אם בקטע הנמדד נמצאו בין 10 ל-20 פריטי פסולת
- מלוכלך מאוד - אם בקטע הנמדד נמצאו יותר מ-20 פריטי פסולת (המשרד להגנת הסביבה).

מאחר שאין באמת דילמה האם לשמור על המרחב הציבורי נקי או לא ומאחר שדעתי לא שונה מהדעה הכללית בנושא אביא הפעם ציטוטים ממספר מאמרים הדנים בנושא ניקיון המרחב הציבורי.

1. "פסולת", "זבל" ו"לכלוך" נושאים משמעותיות תרבותיות וחברתיות, וככאלה יש להם השפעה משמעותית על החיים העירוניים. (אקולוגיה וסביבה – כתב עת למדיניות וסביבה. ינואר 2021)

"מהו לכלוך"? ההגדרה משתנה בין שכונות שונות וזמנים שונים במהלך השנה, ולא פחות חשוב: ההגדרה המקובלת מתרחבת להיבטים נוספים של התנהגות, כמו ונדליזם כלפי רכוש. עוד עלה כי היקפי הבנייה

העצומים בעיר המתפתחת יוצרים עבור התושבים חוויה מתמשכת של "חיים באתר בנייה" ונקשרים ללכלוך. (אקולוגיה וסביבה – כתב עת למדיניות וסביבה. ינואר 2021)

2. חוסר המודעות בציבור הישראלי לניקיון המרחב הציבורי הוא חלק מהבעיה. תושבים הקימו לפני מספר שנים את "סיירת ניקיון", התארגנות ארצית שמטרתה לפעול למען הטמעת ערך הניקיון בתרבות. "מחקר שערכנו מוכיח שמרביתנו נוהגים להשליך פריטי פסולת מבלי לייחס לכך חשיבות", אומר תומר אשל, ממייסדי "סיירת ניקיון". (ynet). מהפכת השקיות הוכיחה שהציבור מבין דרך הכיס ועל כן נשאלת השאלה, מדוע הרשויות אינן מכפילות את כמות הפקחים אשר מחלקים דו"חות. (ynet).

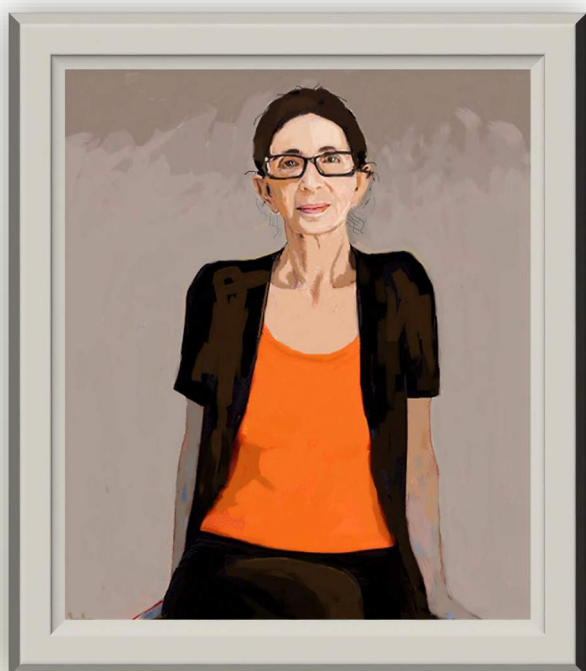
3. פעם בשנה מתקיים אצלנו פסטיבל של שלושה ימים. כולם יוצאים לרחוב, חוגגים, רוקדים, אוכלים, שותים. כשזה נגמר העיר כולה מכוסה אשפה ומטונפת כמו... כמו...". הצעיר הדני שדיבר על עיר מגוריו, קופנהגן, הסתכל סביבו על הרחוב התל אביבי, "כמו פה". (מגזין TheMarker נובמבר 2014 עו"ד אביטל עשת וד"ר מיה נגב).

4. הזיהום במרחב הציבורי בישראל כמובן לא מתחיל ומסתיים באשפה: המרחב הציבורי שלנו עמוס רעש של צפצופי מכוניות, של אזעקות לא תקינות ושל עבודות שיפוץ ובנייה בשעות המנוחה; ברחובות פזורים מכשולים על כל צעד ושעל – תמרורים, תיבות סעף, שלטים, עמודים של אינספור גורמים ציבוריים, מסחריים ופרטיים; על קירות הבתים נתלים צינורות מתנופפים של ניקוז מזגנים, ואינספור ווים, מסגרות מתכת, מזגנים ואבזור מאולתר שנראה כמו גידולים ממאירים על הקירות. (מגזין TheMarker נובמבר 2014 עו"ד אביטל עשת וד"ר מיה נגב).

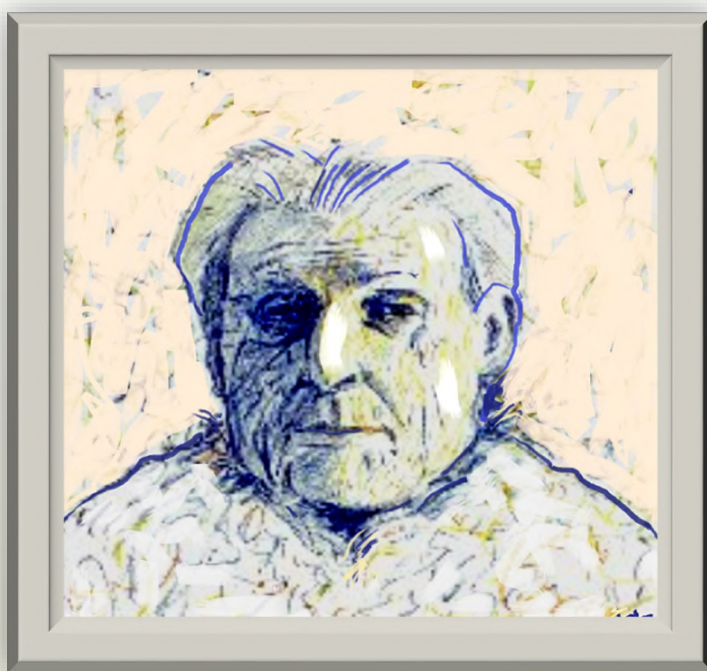
5. מחקר אוסטרלי העלה ממצא מעניין: אין פרופיל אופייני של האדם המלכלך. גברים נוטים קצת יותר מנשים ללכלך, ורוב האנשים ילכלכו יותר כשהם בקבוצה גדולה (אם כי מבוגרים מעל גיל 65 ילכלכו יותר כשהם לבד). אנשים עובדים נוטים ללכלך פחות מאנשים לא עובדים. אקדמאים מלכלכים רק קצת פחות מבעלי השכלה תיכונית. (מגזין TheMarker נובמבר 2014 עו"ד אביטל עשת וד"ר מיה נגב). דוגמה מעניינת של תצפית מהמחקר האוסטרלי: "מישהי יצאה להפסקת צהריים מבניין העירייה. היא אכלה כריך ותפוח, שתתה מיץ ועישנה סיגריה. את בדל הסיגריה זרקה על הרצפה, את אריזת הכריך היא החזירה לתיק. היא ניסתה לקלוע את התפוח האכול לפח אשפה, החטיאה והשאירה אותו. וכשגמרה לשותות את המיץ קמה לחפש את פח המיחזור הנכון ובדרך אספה את התפוח. אגב, אם יש משהו שמשותף לכל הארצות, זה הסיגריות. זה הפריט שכולם מלכלכים אותו." (מגזין TheMarker נובמבר 2014 עו"ד אביטל עשת וד"ר מיה נגב).

6. תיאוריית החלונות השבורים עובדת כאן שעות נוספות: כשאדם רואה שסביבתו נקייה, הוא יקפיד יותר לא ללכלך. לעומת זאת, בסביבה מלוכלכת הייאוש עושה את שלו, וחצר בית שיש בה אשפה תזמין זריקת אשפה נוספת על ידי עוברים ושבים. (מגזין TheMarker נובמבר 2014 עו"ד אביטל עשת וד"ר מיה נגב).

7. אלא שעל חשיבותו האמיתית של הניקיון בעיני קובעי המדיניות מלמדת טיוטת חוק ההסדרים ל-2015: "אחד הסעיפים המוצעים הוא שמחצית מהעודף בקרן (כמיליארד שקל) תועבר להכנסות המדינה", אומרת עשת בצער. "הנימוק הוא האתגרים התקציביים העומדים בפני הממשלה. זה לא מיועד למשהו ספציפי סביבתי. כדי למנוע פגיעה בקרן הם מאפשרים לה להתחייב בסכום זהה, אבל אז המזומן כבר לא יהיה שם." (מגזין TheMarker נובמבר 2014 עו"ד אביטל עשת וד"ר מיה נגב).

רזיה הדרי

עמנואל לוינס

דיוקנאות

אברהם חלפי

ז'אק ברל

**צייר וצילם:
דודו פלמה**

עמית הרפז

לאה גולדברג

דיוקנאות

אברהם חלפי

יערה בן-דוד

צייר וצילם:
דודו פלמה

תערוכה חדשה:

דיוקנאות

צייר וכתב:

דודו פלמה

בימים אלו מוצגת במועדון לחבר תערוכה חדשה: דיוקנאות של דודו פלמה מקיבוץ כפר הנשיא.

בציור, שנעשה באמצעים דיגיטאליים, תופס פלמה את דמותם של אנשים מפורסמים יותר ופחות, שמשמעותיים עבורו.

בחמישי ה-24.6 נערך ערב הפתיחה לתערוכה, בו דיבר פלמה על עבודותיו ורועי שפיגלר שר כמה משיריו שאותם הלחין, וגם שיר של אברהם חלפי. התערוכה תהיה פתוחה עד ספטמבר. מוזמנים לבקר. גלית אורן.
(התמונות שצילם דודו – בעמודי האמצע).

וכך כותב פלמה (נמצא במועדון בכניסה לתערוכה):

על עצמי: סופר, משורר, צייר, מחנך ופעיל פוליטי. עד לפני כמה שנים מנהל לימודים במכינה קדם צבאית "מכינת גליל". מאז שיצאתי לגמלאות לפני כשלוש שנים, ערכתי שתי תערוכות. אחת בגלריה במחניים והשנייה בגלריה פירמידה בחיפה. לפני כמה חודשים ראה אור ספר שירי החמישי "כשהגענו מן היס" בהוצאת 'עמדה'.

על התערוכה: כבר די הרבה זמן שאני מצייר דיוקנאות של אנשים שנגעו בי באיזשהו אופן. יוצרים, משוררים, מוזיקאים וגם חברים טובים שלי שאינם אף אחד מאלה. הטריגר לתערוכה התרחש לא מזמן כאשר נחשמתי בפייסבוק לעשרים וארבע שעות מעצבנות בגלל פוסט סתמי שכתבתי על איתמר בן גביר ודגלי ישראל. האמת, קצת כעסתי על כך שנבצר ממני לציין את היארצייט של אברהם חלפי. ולאחר שקראתי מעט מהדברים שנכתבו עליו פה ושם ברחבי הפיד, התסכול רק גבר.

עכשיו, לאחר שצוקי פתח לי את החסימה והצ'אקרות, אפצח בגילוי נאות: אני אוהב מאוד את הקול הקטן, האנושי והעצוב, שעולה משיריו של אברהם חלפי. דורי מנור כתב אתמול על אברהם חלפי ש"הוא לא ערער את העברית, הוא לא חידש חידושים גדולים. שחלפי כתב שירה 'נוגעת', במיטבה עדינה ויפהפייה, במירעה קצת חנפה, קצת מתנחמדת, לעתים קרובות מדי מתמסרת ומתפרשת מאליה. לא מה שאני מחפש בדרך כלל בשירה..."

אז חשוב לי לומר, ולא כדי להתנצח עם דורי מנור, שאברהם חלפי הוא מה שאני מחפש בדרך כלל בשירה. לא יודע אם אפשר בכלל, ואולי גם לא צריך, להכריע מה הופך שירה לשירה "טובה", או אולי "חשובה". אך מה שאני אוהב בחלפי הוא מה שאמרתי כבר בהתחלה. שהקול שעולה משירתו הוא צנוע. קטן. לא גרנדיוזי בעליל. שירים על ציפורים הנופלות מהקן. תוכי יוסי. שיכורים. אך לאן שתביט בשירתו הקטנה של חלפי, תבחין באדם הניצב בכל קיומו השברירי מול עולם קשה.

אחד הספרים היותר יפים שקראתי בנעורי היה "הקומדיה האנושית" של ויליאם סארויאן. ספר קטן צנוע ואנושי עד כדי להתפקע. סיפרו של סארויאן מתרחש בעיירה אמריקנית קטנה בשם איתקה שבמדינת קליפורניה. סארויאן כתב את הפרק הראשון של הנובלה כמיניאטוריציה של האודיסאה. המסע האדיר של אודיסאוס לאיתקה מומר במסעו של ילד קטן, פעוט הנקרא יוליסס ("יוליסס" הוא הגרסה הרומית לשם אודיסאוס) אל פסי הרכבת וחזרה אל ביתו. כל זה מתרחש בדחיסות גדולה בתוך פחות משני עמודים.

הפילוסוף הצרפתי קלוד לוי שטראוס כתב פעם שאנו חווים חוויה אסתטית כאשר אנחנו פוגשים במיניאטוריציה, הַזְעָרָה, של מעשה הבריאה. זה מה שקורה כאשר שיריו של חלפי ואני נפגשים.

אברהם חלפי מזכיר לי בשיריו הצנועים שקטן הוא יפה. שמיניאטורה עשויה לעתים להכיל לא פחות ולעתים אף יותר מיקום ענק, גדוש גלקסיות מרהיבות המתנגשות זו בזו. חלפי מחזיר אותי, בתקופתנו המונפצת בדימויים נוצצים, רועשים ורבי רושם, אל הקסם השוכן בעולמם של הדברים הקטנים והאמיתיים. הוא שב ומגלה לי פעם אחר פעם, מה שידעתי זה מכבר, שהקול הקטן, אם הוא מכוון נכון, יכול להסעיר מאוד את הנפש. ושאלוהים שוכן גם בפרטים הקטנים.

בשירו "אשר טייל עימד", שהלחין אותו יפה יוני רכטר, מופיעה שורה שהיא אולי אחד מביטויי הבדידות העילאיים בשפה העברית. אני בטוח שישנן גם אחרות יפות ממנה, אך אין יפה כמוה. חלפי כתב "אֶנִי וְגוֹפִי, חֲבוּקִים, שְׁנִינִי יַחַד". אז כן, אמנם זו איננה קריאה גרנדיוזית הקוראת תיגר בצרחה גדולה ורבת

הוד על הבדידות האנושית, אבל אוי, כמה שהאמירה העדינה הזאת היא קשה מנשוא ושוורטת. וזהו חלפי. בשבילי.

ואז כאשר גלית מקיבוץ שמיר התקשרה אלי כדי לתאם את התערוכה, חשבתי שיהיה נחמד להקיף את אברהם חלפי בדיוקנאות של חברים טובים שלי, קרובים ורחוקים, שלא ירגיש בודד כל כך.

עדכונים מסביון

שלום לכולם.

הרבה זמן לא שיתפתי את שמתרחש בסביון.

שנה מורכבת מאוד עברה עלינו. דלתות סביון נסגרו והרגשנו את הקורונה עמוק בנשמה.

לשמחתנו, ההגבלות הוסרו (טפו טפו, שיישאר כך) ודלתות הבית נפתחו שוב לרווחה.

כיום בסביון נמצאים 12 דיירים והבית שלנו מלא. עם זאת, אנחנו ממשיכים להשאיר חדר אחד פנוי במידה ויהיה בו צורך לשיקום אחרי אשפוז, נפילה וכו'.

אז איך הנעמנו את הזמן כשלא יכולנו להיפגש?

בחודשים האחרונים הגיעו אלינו נגנים מקלור בניצוחו של תלם חורין, ויחד נהנינו מאחר צהרים של מוסיקה קלאסית ושירה מהפנטת. מעבר לכך, הגיעה אלינו הזמרת תמנע גונן (שאולי שמה מוכר לכם מתוכנית הטלוויזיה X פקטור) ויחד עם גיטרה, דאגה לנו לשירים שחיבקו את הנפש. שיא נוסף התרחש כאשר תמנע הגיעה בוקר נוסף עם מקהלת ילדים מבית ספר "עינת הגליל" ובהתרגשות גדולה הנעימו לנו את הבוקר בשירה, ריקוד וצחוק. הצוות שלנו נמצא יום ולילה לרשות הדיירים במטרה לספק טיפול איכותי ומיטבי.

אני מזמינה אתכם להגיע ללא תשלום ולהשתתף איתנו בתעסוקה שאנו מקיימים מדי בוקר בין השעות 15: 11-8: 45. התעסוקה כוללת: שיח אקטואלי, התעמלות ועבודות יד שונות.

בנוסף, בימי שני בין השעות 18: 00-16: 30 מגיע אלינו גיא לשיר ושיח.

בימי רביעי מגיע רז הפיזיותרפיסט. ניתן לקבוע דרכי תור לרז במידה ותרצו (השירות בתשלום)

נשמח מאוד באם תחזרו לבקר אותנו. סביון פתוח ומחכה לחיבוק של כולכם.

בנוסף, נשמח למתנדבים שיהיו מוכנים להגיע לסביון להעביר תכנים לדיירים.

מוזמנים אלינו,

רוני לוי במני

מנהלת סביון

רואים 6/6, יום הראייה בישראל 2021

כתבה: אורית גולדשטיין

צילמו: אריאל המרשלג וארז הלוי

ב-6 ליוני יצאנו, מעל ל-120 עובדי שמיר אופטיקה, לעיר הגדולה על מנת להמשיך במאמץ להעלות מודעות לצורך בבדיקות ראייה תקופתיות לקהל הרחב.

יום הראייה בישראל

השנה בהשפעת הקורונה, המסכים והמיעוט בשהייה בחוץ החלטנו להתמקד בהורים וילדים.

הקמנו 20 עמדות בתל אביב והסביבה על מנת להגיע לכמה שיותר עוברי אורח; רוכבי אופניים וקורקינטים, מבוגרים וילדים בחזרה מבית הספר.

הצענו בדיקת סקר וחילקנו פלאיר עם רשימת חנויות אופטיקה קרובות ומידע להורים על סימנים מחשידים לבעיות ראייה אצל הילדים.

זוהי השנה השלישית בה אנחנו יוצאים לפעילות בסדר גודל כזה, השנה גם זכינו לביקור אישי של ראש עיריית תל אביב-יפו, רון חולדאי. בפעילות בדקנו מעל 1000 עוברי אורח, 1/3 מהם ילדים.

הפעילות לוותה בפרסומים מקומיים וברשתות החברתיות.

פעילות זו היא הזדמנות עבורנו לצאת מהשגרה, להכיר ולבלות עם אנשים שביום יום לא יוצא לנו ולהפגיש את שמיר אופטיקה עם הקהל הרחב. יום חוויתי לכל הדעות.

מארכיונו של אברהם אילת

כשהיינו צעירים... ושותפים...

בחינוך המשותף

במטע (המשותף)

ברבעון האחרון מורגש מחסור באפשרויות דיור באזור כולו ואף אצלנו בשמיר. לאור כך קבלנו החלטה לסיים את ההשכרה של חדרי צעירים לסטודנטים, לטובת מענה לבני ובנות הקבוץ.

כמו כן, בגין מחסור במגורים בגליל העליון, האפשרות להעסיק מדריכי חב"פ היא רק במידה ונאפשר להם מגורים בקיבוץ. בנוסף לצורך הקיים, הנהלת הקהילה מוצאת חשיבות רבה לכך שצוותי החינוך, ככל המתאפשר, יתגוררו וישתלבו בחיי שמיר ולכן הוחלט להקצות לצורך זה שתי דירות צעירים בנוסף לארבע שכבר מאוישות. עדיין חסרים לנו מדריכים לחינוך הבלתי פורמלי ולצוות הגיל הרך לשנה הבאה (יש בכל האזור ביקוש העולה על ההיצע למדריכים).

קיים גם מחסור של בתי משפחות צעירות בחודשים האחרונים. לשמחתנו יש חזרה של בני ובנות שמיר לקיבוץ ויש צורך במתן מגורים לכיוונם. בהסתכלות קדימה אני מעריכה שהשיבה לבית שמיר תימשך בקצב הנוכחי, ולכן, נטע ואני הגשנו בקשה לאישור של פתיחת שורת בתים נוספת בשכונת הכרם, לטובת בנייה של בתי קבע למגורים. בשלב זה המזכירות ביקשה להבין את המשמעויות הכספיות של בניית 10 יח' דיור נוספות ואני ממש מקווה שנוכל להתקדם לכיוון זה שהוא הכרחי בעיני. המחסור בדיור מייצר דיונים מאוד מורכבים, ארוכים וקשים בהנהלת הקהילה (כמעט) לגבי כל בית שמתפנה.

מעבר מבנק אגוד למזרחי -

לאחר תקופה ארוכה של בחינת אפשרויות למעבר מבנק אגוד לבנק אחר, התקבלה החלטה לעבור לבנק מזרחי אשר יש לו סניף בקרית שמונה. הבנק מאפשר לנו לשמר דרכו את ההתנהלות הנוכחית של חשבון מרכז. הסנונית הראשונה למעבר הייתה בהתחדשות של הכספומט, ובהמשך נקיים מעבר מסודר של חשבוניות החברים - על כך נוציא הודעה מסודרת כשיהיה רלוונטי.

תב"ע -

אנחנו ממשיכים בהכנת החומרים והמידע לתהליך התב"ע, ועדת תכנון נפגשה לדיון בעניין וקיבלה סקירה על המגבלות התכנוניות החדשות. קיימנו דיון עם רשות מקרקעי ישראל ביחד עם נציגי המועצה שמלווים אותנו, כל זאת על מנת שנוכל

ימי הקיץ החמים הביאו עמם חזרה לשגרת התנהלות בה ניתן לנשום לרווחה ולראות פנים גלויות, חיוכים והבעות פנים, הלוואי שכך ימשך.

במקביל להורדת המסכות שבו לפקוד אותנו וירוסים ותחלואי חולי של חיי שגרה, מה שמייצר בעיקר במסגרות החינוכיות תחלואה גבוהה יחסית לתקופה זו של השנה ואני תקווה שגל זה יעבור אף הוא במהרה.

מש"א -

נפרדנו מקרן קופיעץ שניהלה את מערך משאבי האנוש של הקבוץ קדנציה שלמה ובימים אלו נכנסת לתפקיד זה קרן (אחרת) בראליה, חברת קבוץ נאות שלה ניסיון רב במש"א בקיבוץ. נאחל לקרן היוצאת ולזו הנכנסת ברכות והצלחה רבה והתאקלמות טובה במרחב החדש.

הנהלת קהילה -

הנהלת קהילה משנה את הרכבה בתקופה זו, אנו נפרדנו מעופר מורון, גלית רותם, קרן קופיעץ, וולטר מוצ'ניק. במקום עופר נכנסה אסנת גמרסני, הבאה בתור כנציגת התושבים, ובמקום גלית רותם נכנסת בימים אלו מירב רונן כבאה בתור בבחירות שהתקיימו.

במקביל לכך הנה"ק הגישה הצעת טיוטה של תקנון הנהלת קהילה לאישור המזכירות במעמד אסיפה. במידה והתקנון יתקבל יצטרף נציג/ת ציבור נוסף/ת להנהלה. (כל המעוניין/ת לקבל את טיוטת ההצעה מוזמן לפנות).

כפר סטודנטים השחר -

בימים אול נערכים ראיונות הצטרפות לכפר, לשמחתנו יש ביקוש רב להצטרפות לכפר בשמיר בשל תחושת שביעות הרצון והתנהלות הכפר אצלנו. הגענו להבנות שניתן יהיה לאפשר לסטודנטים של הכפר לקבל מלגות בגין עבודתם במערך החינוכי שלנו, מתוך הבנה שיש חשיבות הדדית להשתלבות הסטודנטים בקיבוץ מחד וחיוזק צוותי החינוך המקומיים מאידך. יש יתרון לכך שמדריכים גרים ומכירים את היישוב ואת ילדינו וזה בא לביטוי משמעותי בימי הקורונה. אנו תקווה שסיכום זה יאפשר ליותר סטודנטים להשתלב בבתי הילדים והנעורים.

תרבות – צרויה רונן שבה לעבודה מחופשת הלידה ואנו מאחלים לה התאקלמות נעימה. עם חזרתה צוות התרבות בנה תכנית עשירה לחודשים הקרובים. בקרוב ייצא קול קורא לוועדת תרבות וספורט וייבנו צוותים לחגים והמועדים הבאים באירוע חגיגי ומרגש. כל מי שמעוניין לקחת חלק בעשייה מוזמן לפנות כבר כעת.

מאחלת לכולנו ימי קיץ טובים, חופשה נעימה לתלמידים וברכות לשכבת י"ב שסיימה את לימודיה בתיכון.

שקמה פלדמן.

שבועות 2021 צילם: גדעון ורדי

כמתוכנן להתחיל בחודשים הקרובים בתכנון של מספר חלופות והצגתן לציבור, ובהמשך לקיים דיון לקראת אישור החלופה הנבחרת.

ועדות חינוך – בהתאם להמלצת הנהלת הקהילה והחלטת המזכירות יחול שינוי במבנה ועדות החינוך ויתרחש מעבר מוועדות המורכבות מנציגי הורים של המערכת ונבחרות על ידי ההורים בלבד - לוועדות קיבוציות המייצגות את כלל האוכלוסייה. יצא 'קול קורא' להגשת מועמדות לוועדות אלו. לתפיסתי ועדות החינוך הן בעלות חשיבות רבה ליכולת שלנו להמשיך ולהחזיק מערכת חינוכית השומרת את ערכינו ודרכנו ונותנת להם ביטוי ביישום היומיומי. אני מקווה שכל מי שמבין את חשיבות העשייה החינוכית לעתידנו ועתיד ילדינו ומעוניין להשפיע על סדר היום החינוכי - יגיש מועמדות לוועדות אלה.

סיומי עבודה ומכרזים –

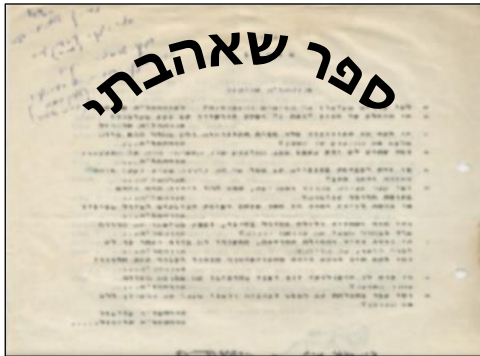
בחודשים הקרובים מתפנות מספר משרות שהן בליבת ההתנהלות של הקיבוץ ויש משמעות גדולה לכך שהן תאושנה מתוך היישוב. מעין שמואל הודיעה על סיום עבודתה כחשבת שכר, רוני האוזנר הודיעה על סיום עבודתה כמנהלת החב"פ בספטמבר הקרוב, ואני, כמנהלת קהילה, מסיימת את עבודתי בסוף חודש אוקטובר. לכל המשרות ייצאו מכרזים מסודרים ונשמח להגשת מועמדות של מי שמעוניין/ת ומתאים/ה.

מרפאת שיניים –

לצערנו הרב, ד"ר אוהד גבאי, רופא השיניים שלנו, ייעדר תקופה ממושכת בגין מצב רפואי. לאור כך קיבלנו אישור זמני לתת המשך מענה של שיננית, עזרה ראשונה ואורתודנטיה עד שנבין מה האפשרויות העומדות לפנינו. אנו בקשר עם אוהד, מאחלים לו החלמה מהירה ומחכים לשובו.

קורונה –

פתחתי ואסגור עם הקורונה שלצערי מרימה ראש מחדש, אני קוראת לכל השבים מחו"ל להתנהל בהתאם להוראות. ילדים ומבוגרים עם תסמינים מתבקשים ללכת ולהיבדק, על מנת לשמר את קהילתנו בריאה.

שמירטוריוה – חידון מס' 11 מאת: גדעון ורדי (תשובות בצמוד למדור אמנות במטבח)

1. מי לא היה מזכיר קיבוץ?

א. שי שפיגלר

ב. מאיר אבני

ג. עוזי צור

ד. ניר יהודאי

2. מה משותף לכל האלבומים של להקת R.E.M.?

א. כולם באורך של 55 דקות

ב. כולם אין שיר שנושא את שם האלבום

ג. כולם כוללים 12 רצועות

ד. כולם יש שיר בספרדית

3. באיזה שם או כינוי לא נקרא, בהווה או בעבר, אצטדיון כדורגל בישראל?

א. האורווה

ב. באסה

ג. הסוכריה

ד. בן גוריון

4. במתחמי האשפה, מה זורקים ב"כלוב"?

א. רק בקבוקי שתיה קלה מפלסטיק שאין עליהם את הסימן של הפח הכתום

ב. בקבוקי פלסטיק מכל סוג שהוא

ג. כלי פלסטיק מכל סוג

ד. הכל

5. מה מכיל יותר סוכר, לימון או תות?

א. תות

ב. לימון

ג. אותה כמות בשניהם

ד. בלימון אין סוכר

שמי גלית רותם ואני רוצה להמליץ על הספר "אגדת ברונו ואדלה" מאת אמיר גוטפרינד.

זה אמנם לא מוגדר כספר מתח ופעולה, למרות שהוא עוסק במרדף אחר רוצח סדרתי, שמנהל בלש משטרה, שמרכיב לעצמו צוות ייחודי ולא שגרתי: נערה בת 16 וחוקר גרפיטי. את הסיפור עוטף סיפורו של ברונו שולץ, סופר יהודי גאון שנרצח 70 שנה לפני כן על ידי הנאצים.

הסיפור מרתק, מותח וקולח. אהבתי את הקשרים הנוצרים בין הדמויות, הדינמיקה והתקשורת ביניהן, ואת החיבור שנבנה בין אנשים שונים כל כך האחד מהשני שהוא שמביא לפתרון התעלומה. הסיפור מלא באהבה, מתח, הומור, הסטוריה וכתוב בצורה מופלאה.

אני ממליצה בחום !!!

שמי שקד היינבך, ואני רוצה להמליץ על הספר "אגם הצללים", מאת רוני גלבפיש.

אגם הצללים הוא סיפור פנטזיה לנוער המספר על תאומות, כוחות קסם עתיקים ומלחמה אדירה שמאיימת להשמיד את מקור הקסם עצמו.

אני מאוד אהבתי את הספר בגלל הקסם, קסם עתיק ומילים חדשות, מקומות מוכרים בזווית מבט שונה, והכול סובב סביב הארץ והטבע שלה.

העלילה ריתקה אותי והדמויות הרגישו כל כך אמיתיות. בקיצור- ספר מדהים וקל לקריאה המציג שני צדדים במלחמה אחת.

השאלה היא: מי הצד הצודק?

תיקון טעות לשמירטוריוה מס' 10

בחידון מספר 10, התשובה הנכונה לשאלה מספר 2 הייתה ד'-מאלון ולא ג'-אנטטומקומפו

קצת מפה וקצת משם

המועצה יכולים לבחור איך לחיות, לבחור את מי לאהוב ולבחור עם מי להקים משפחה.

[לעדכון המלא באתר המועצה](#)

אליפות במים X ארבע!

עדן טל, ארז טל, דר מנקרמן ואורי בוזגלו זכו, יחד עם קבוצותיהם, בארבע אליפויות בכדורמים.

עדן ודר, המשחקות בהפועל יקנעם, זכו פעמיים: גם באליפות הליגה וגם בגביע המדינה לנשים בכדורמים.

ארז טל, המשחק בקבוצת הפועל זבולון זכה עם קבוצתו בגביע המדינה לגברים בכדורמים, ואורי בוזגלו, עם קבוצת הפועל טבעון – זכה באליפות הליגה. מה תגידו על זה?

מסרה: ענת טל

משולחנו של ראש המועצה

רגע לפני שהם יוצאים לחופש הגדול, הגיעה חברת הכנסת ושרת החינוך, ד"ר יפעת שאשא-ביטון, לשיח פתוח ובגובה העיניים עם תושבי קיבוץ עמיר, בו לקחו חלק נערים ונערות ואנשי הצוות המקצועי מהבית לקידום נוער בקיבוץ עמיר. במהלך המפגש העלו הנערים ביקורת כנה ואישית כלפי מערכות החינוך הפורמאליות, ביקורת אשר זכתה לתגובה אמפטית ואמיצה מצד השרה שאשא-ביטון. "המפגש היה מעשיר, פורה ובעיקר עורר אופטימיות רבה וציפייה לעתיד מבטיח של משרד החינוך בראשות ח"כ שאשא-ביטון", אמרה שירה וינברגר, מנהלת הבית לקידום נוער.

* * * * *

למעלה מ-20 מתנדבים מיחידת החירום של המועצה ירדו לבסיס האימונים החדש של פיקוד העורף בזיקים, על מנת לתרגל חילוץ מהריסות במקרה של קריסת מבנים עם לכודים. התרגיל שם דגש על שיתוף פעולה עם הכוחות הפועלים בגזרתנו – יחידת החילוץ של מבואות החרמון וגדוד תל חי (895) של פיקוד העורף. במהלך האימון עברו המתנדבים שיעורים עיוניים ובסיומו התקיים תרגיל בו נפגעו מבנים מירי תלול מסלול בגזרת הצפון ועל אנשי היחידה הוטלה המשימה לטפל במבנה שקרס עקב פגיעת טיל.

אהוד ברנר, סגן מפקד יחידת החילוץ: "ראויה לציון רוח ההתנדבות של אנשי היחידה וכן יש לברך על שיתוף הפעולה המוצלח עם הגורמים הפועלים בסביבתנו. למרות החוסר המשמעותי בתקציבים לציווד חילוץ ייעודי והכשרות איכותיות, אפשר לציון לחיוב את קפיצת המדרגה המקצועית שביצעו מתנדבי היחידה בשנים האחרונות, אשר מהווים היום כוח משמעותי בגזרת המועצה."

* * * * *

חודש הגאווה נחגג בכל חודש יוני לזכר מהומות סטנוול שאירעו בשנת 1969 במנהטן והציתו את המאבק למען זכויות הלהט"בים והמלחמה בבושה שהחברה מייחסת למי שאינו הטרוסקסואל.

גם אנחנו מציינים את החודש במספר אירועים ואף הנפנו את דגל הגאווה ליד בניין המועצה. אין ספק כי יש בישראל התקדמות גדולה בכל הקשור לסוגיות להט"ביות, בין אם בחקיקה או בהתנהגות הציבור. יחד עם זאת, יש עוד דרך ארוכה מאוד ללכת. אנחנו בגליל העליון גאים בכך שכל אחד וכל אחת מתושבי

קצת מפה וקצת משם

מוסיף ומרחיב נדב מנקרמן:

מעמד חלוקת התארים היה מרגש במיוחד - כשדר מנקרמן זוכה בשחקנית המצטיינת של המשחק.

לאחר שהשלימו את הדאבל, החלו בימים אלו עדן ודר להתכונן עם נבחרת ישראל לאליפות העולם ואליפות אירופה שם ייצגו את שמיר ומדינת ישראל.

בספטמבר תצאנה הבנות עם יקנעם לטורניר אירופאי נוסף, אליו קיבלה הקבוצה הזמנה בעקבות הצלחתה בטורניר האחרון.

לפני כשש שנים אחרי שהגיעה קבוצת הנערות של הפועל שמיר למקום השני בליגה, התפרקה הקבוצה והבנות התפזרו - כל אחת לדרכה.

שתי בנות הרגישו שהכדורמים עדיין בוער בעצמותיהן. לאחר שקיבלו הזמנה משונית סטרוגו, קפטנית נבחרת ישראל ומאמנת הפועל יקנעם ונבחרת הנשים, לבוא לשחק ולהתאמן במועדון הכדורמים של הפועל יקנעם, החלו להתאמן עם הקבוצה במסגרות השונות ולייצר עבור המועדון תארים בכל המסגרות.

קבוצת הנשים של מועדון הפועל יקנעם כדור-מים היא תופעה יוצאת דופן בעולם הספורט בארץ: היא מהפריפריה, לא מקודמת על ידי מקורבים ועסקנים בענף הכדור מים, אבל היא אלופת המדינה ומחזיקת הגביע, וזכתה בשמונה השנים האחרונות ב-7 אליפויות ו-7 גביעי מדינה. את הדאבל האחרון השלימה הקבוצה ביום שבת האחרון אחרי שגברה על אסא תל אביב בתוצאה 10-5.

בדרך למשחק הגמר ניצחה יקנעם בקלות את הפועל טבעון ולמשחק הגיעו הבנות מיקנעם הישר מטורניר אירופאי שנערך בהונגריה אליו זומנו הקבוצות המובילות באירופה.

הקבוצה, שהשתתפה בפעם הראשונה בטורניר בין לאומי, עשתה טורניר מוצלח מאוד וסיימה במקום ה-5 כשהיא מפסידה משחק אחד בלבד ולא עולה לפליאוף העליון על חודו של שער אחד בלבד.

משחק הגמר התנהל בשליטה מלאה של הפועל יקנעם שהראתה לכולם שהיא נמצאת רמה אחת מעל הליגה הישראלית ומקומה בליגות האירופאיות.

עדן טל ודר מנקרמן פתחו בשביעיה הפותחת של יקנעם וכבר ברבע הראשון הבקיעה עדן את הראשון של שמיר והעלתה את יקנעם ל-0-2. בהמשך יקנעם שלטה במשחק ובמחצית השניה הבקיעה גם דר שלושה שערים. בדקה האחרונה קבעה עדן את תוצאת המשחק עם גול שהעמיד את התוצאה על

10-5 ליקנעם.

חמישה מתוך עשרת השערים של יקנעם מגיעים מהידיים של בנות שמיר ובכך זוכה יקנעם באליפות נוספת.

בסיום המשחק פינו בנות שמיר את הברכה לטובת אורי בוזגלו שמשחק עם הפועל טבעון. גם במשחק זה ידם של בני שמיר היתה על העליונה כשהפועל טבעון ניצחו את אסא תל אביב בתוצאה 9-8.

הזדמנות אחרונה, עד 7.7

מזמין אתכם לקחת חלק ביצירת ספר צילומים מיוחד על החיים בשמיר, קיבוץ ספר באצבע הגליל, בשנות השישים והשבעים של המאה הקודמת. כל מי שחי בארץ הזאת יזדהה עם הרוח העולה מהתמונות, רוח שרבים מאתנו זוכרים בגעגועים ואהבה.

פרק מיוחד בספרי "על הסלעים" יוקדש לדיוקנים של אנשים ונשים בקיבוץ שנקרו בדרכי. בד"כ זה היה האור המיוחד שנפל על פניהם באותו רגע שגרם לי לרצות לצלם אותם. (אגב, זה כך גם היום...). צילמתי חברי קיבוץ, מתנדבים, עובדים שכירים, זקנים, ילדים - בלי אפליה. האור בחר אותם בשבילי ולפעמים גיסטה מוזרה שעשו.

אשמח ואודה לכם אם תיכנסו לקישור הזה בהדסטארט ותשתתפו במימוש החלום להוציא לאור את ספרי.

<https://headstart.co.il/project/64056>

אברהם אילת

לרענן רפאלי ובני
משפחתו

תנחומים

על מותו של

אורי רפאלי ז"ל

האב והסב.

אמנות במטבח מאת: רות ב.ז.

פסטייה

לצקת את הבשר בתבנית על הדפים, לכסות בקצוות הדפים שגלשו אל מחוץ לתבנית ובעלה משומן נוסף. לאפות 45 דקות ולאחר שמתקרר לפזר מעט אבקת סוכר וקינמון מעל.

אירוע חודש הגאווה בשמיר צוין בדגלים ובפוסטר ענק

תשובות לשמיריטרייה 11

1. ג. עוזי צור
2. ב. בכולם אין שיר שנושא את שם האלבום
3. ד. בן גוריון
4. א. רק בקבוקי שתיה קלה מפלסטיק שאין עליהם את הסימן של הפח הכתום
5. ב. לימון

אח שלי התחתן . ב 31.12.20 הוא הציע נישואין. להזכירכם – שיא הקורונה, סגר שלישי!

הזוג הצעיר, באופטימיות של זוג צעיר, קבע את החתונה כבר בינואר ל 18.6.

באפריל התחלנו להאמין שזה יקרה, במאי התחיל מבצע שומר החומות..... והסתיים.

ביום שלישי, יומיים לפני החתונה, נקבע שוב מצעד הדגלים. איזה מתח, איזה לחץ, אבל בסוף זה קרה.

והייתה חתונה מהממת, וסוף סוף כל המשפחה המורחבת נפגשת.

לכל אח ניתן תפקיד לקראת החתונה. אחותי מונתה להכין את סרט החתונה, אחי קיבל על עצמו לברך את הזוג בחופה, ואני הצטרפתי לטעימות, לעזור לבחור את האוכל שיוגש.

רוב המנות היו טובות, ומנה עיקרית אחת, הפסטייה, עוררה בי השראה והכנתי אותה גם בבית.

חומרים:

2 בצלים קצוצים

חצי קילו בשר טחון

מלח, פלפל, קינמון וזנגוויל

חופן פיסטוקים

חופן צימוקים

6 עלי פילו

שמן זית

אבקת סוכר וקינמון

אופן הכנה:

לטגן את הבצל על אש גבוהה עד הזהבה. להוסיף את הבשר ולטגן עד שהוא מחליף צבע.

להנמיך את האש, לתבל ולהוסיף פיסטוקים וצימוקים. לכסות ולבשל חצי שעה

לחמם תנור ל 180 מעלות.

למרוח כל דף פילו בשמן ולפרוש בתבנית פירקס עגולה בקוטר 20, דף על גבי דף – 5 דפים.

ארכיון שמיר

נילי ון-דר-מיר ז"ל

תמונת החודש

מאוסף תמונות הארכיון

נזכור

18.7.1973	נפטר	מרדכי-מוסיא רזין
10.7.1980	נפל	חגי עופר
12.7.1983	נפל	עמיר גלילי
11.7.1984	נפל	בנימין-בני וולפסון
15.7.1998	נפטרה	מלכה-מלי צלרינג
4.7.1999	נפטרה	דורה רזין
1.7.2000	נפטר	דב סגל
29.7.2004	נפטרה	ציפורה אורפז
10.07.2008	נפטר	ד"ר יוסי עזר
25.7.2010	נפטר	בן – ציון סולומונוביץ
28.7.2018	נפטרה	נילי ון-דר-מיר
30.7.1949	נפטר	אלישע יואלי
13.7.1954	נפטר	יהודה מנדלסון
15.7.1967	נפטר	מאיר יחזקאל סגל
15.7.1972	נפטרה	שפרינצה פוזיס
24.7.1976	נפטרה	שושנה-רוזה סגל
14.7.2017	נפטר	תמיר יניב (נחמנוביץ')
8.7.1997	נפטרה	לנדר ג'ין

י ה י ז כ ר ס ב ר ו ן

יום הראייה בישראל

צילמו: אריאל המרשלג וארז הלוי

מערכת "בשמיר": יהודית מסד, עירית שני, שני מיכאלי, רות בן זאב, נעמה בייפוס, מתי בר-אלון, גילי רז, גדעון ורדי. לתפוצה פנימית בלבד, לא למכירה, לא להפצה ופרסום. alon@shamir.biz